

Η ΔΙΑΓΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρῶσόν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑψηλοῦς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἔτησις 308.— Ἔτησις 10.—
Ἐξάμηνος 4,50 Ἐξάμηνος 5,50
Τριμήνιος 2,50 Τριμήνιος 3.—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1870

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτ. λ. 10, Ἐξωτ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λστ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐδριπέδου-ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Μαρτίου 1915

Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 15

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

— Πού πηγαίνεις, μικρὲ Γάλλε; τὸν ἠρώτησε.

— Περίπατο, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ Ραούλ.

— Μὰ εἶνε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ... τὸ κουδούνι θὰ κτυπήσῃ.

— Δὲν μὲ μέλει! εἶπεν ὁ μικρὸς· θὰ γευματίσω ἔξω, ἔχω χρήματα.

Τὸ μείδισμα τοῦ κ. Λοπέξ ἐδυνάμωσε καὶ ὁ πρῶτος, πιάων τὸν μικρὸν ἀπὸ τὸ χέρι, τῷ εἶπε:

— Φίλε μου, ἔχω ἀπὸ τοὺς προϊσταμένους διαταγήν νὰ σ' ἐπιτηρῶ. Δὲν εἰμπορῶ νὰ σὲ ἀφίσω νὰ βγῆς μόνος σου, θράσῃ, σὲ μιὰ πόλι πού σου εἶνε ἐντελῶς ἀγνωστὴ. Εἶσαι πολὺ μικρὸς... Ἡ Ἐταιρεία τῆς Μεταναστεύσεως ἀπεφάσισε νὰ σὲ ἀναλάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν της, ἀφοῦ δὲν ἔχεις συγγενεῖς. Εἶσαι τὸ παιδί τῆς Μεταναστεύσεως, καὶ ἡ Μετανάστευσις εἶνε ἡ μητέρα σου. Αὐτὴ εὐθύνεται γιὰ σένα. Ἴδου γιατί δὲν μπορῶ νὰ σὲ ἀφίσω νὰ βγῆς μόνος σου τέτοια ὥρα.

Ὁ Ραούλ δὲν ἐπέμεινε, ἀλλ' εἰς τὸ πρῶτον τοῦ ἐξωγραφῆθη ἀγανάκτησις, συγκρατούμενη μὲ κόπον.

— Καλῶ, εἶπε, δὲν βγαίνω.

Καὶ κειθνήσις, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἔκαμε μεταβολὴν καὶ διεηθύνθη πρὸς τὸ ἐστιατόριον.

Ὁ κ. Λοπέξ ἐμείδισεν κατευχαριστημένως.

«Ἀκούε, βλέπω, ὁ μικρὸς Γάλλος, ἐσυλλογίσθη, κάτι θὰ γίνῃ λοιπόν!»
Ἐπὶ τέλους... ἐλεύθερος!

Ἄλλ' ὁ πρῶτος ἐπλανᾶτο, διότι, ἂν εὐρίσκατο πλησίον τοῦ Ραούλ, τὴν στιγμὴν πού εἰσῆρχετο μετὰ τῶν ἄλλων μεταναστῶν εἰς τὸ ἐστιατόριον, θὰ τὸν ἦκουε νὰ μουρμουρίζει:

«Ἄ, μὰ ὄχι! Φθάνει πιά Μετανά-

στευσις καὶ σενιὸρ Λοπέξ!... Θέλω νὰ εἶμαι ἐλεύθερος, νὰ πηγαίνω ὑπὸ μάρσεϊ. Δόξα τῷ Θεῷ, ἔχω χρήματα καὶ ἀπὸ αὐτὰ ἀφίσω αὐτὸ τὸ Ξενοδοχεῖο, καὶ τὴν Μετανάστευσι τὴν μητέρα μου, καὶ τὸν κ. Λοπέξ τὸν πατέρα μου. Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ κανένα. Μονάχος μου θὰ καταφέρω νὰ κερδίσω τὸ ψάμι μου, χωρὶς νὰ πῶ στήν ἀποικία ἐκεῖνην πὺ θέλουν νὰ μὲ κάμωιν κτίστη. Θὰ τὸ σκάσω... τὸ γρηγορώτερον!»

Ἀφοῦ ἔλαβεν αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, ὁ μικρὸς δὲν ἐνούσῃε ναναβάλλῃ τὴν ἐπέλεσιν της. Κ' εὐθὺς μάλις ἔφαγε τὴν σούπαν του, ἐξῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν, ἐπιζητῶν τρόπον, διὰ νὰ διαφυγῇ τὴν ἐπαγρύπνησιν τοῦ φοβεροῦ ἐκεῖνου Λοπέξ καὶ νὰ δραπέτευσῃ ἀπὸ τὸ Ξενοδοχεῖον, τὸ ὅποιον ἦτο δι' αὐτὸν μία φυλακὴ.

Ἡ εὐκαιρία δὲν ἐβράδυνε νὰ παρουσιασθῇ.

Εἶπεν ἤδη νικτώσῃ, ὅταν ὁ Ραούλ εἶδεν ἕνα ἕμιλον ἀπὸ καμιὰ εἰκοσαριά μετανάστῃς, οἱ ὅποιοι, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ἑνὸς κολωνιζαντῶρος (ἀπακιστοῦ), ἠτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ Ξενοδοχεῖον, διὰ νὰ ἐπιβιβάσθουν εἰς τὸν σιδηρόδρομον.

Ὁ Ραούλ ἐκύτταξεν ὀλόγυρα, ἀλλὰ πούθεν δὲν εἶδε τὸν φίλον του Λοπέξ, ὁ ὅποιος, ἡσύχασας, φαίνεται, θὰ εἶχεν ὑπάγῃ νὰ δευπνήσῃ.

Τὸ σχέδιον τοῦ Ραούλ ἔγεινε γρήγορα: Ἐστρέφεν εἰς τὸ δαμιάτιόν του, ἤρπασε τὸν σάκκον του καὶ τὴν βαλίτζαν του, λυπούμενος πὺ δὲν ἠμποροῦσε νὰ πάρῃ καὶ τὰ πράγματα τοῦ Τορπέν καί, βοηθούμενος τοῦ σκιδ-

«Εἶνε τὸ πόντισο εἶδος μανδύου ἀπὸ μονόκομματο ὑφασμα...»
(Σελ. 118, στ. γ')

τους, ανεμίχθη με τον ήμιλον των μεταναστών, οι οποίοι εβήρχοντο. Κανείς δεν τον επρόβλεψε, διότι οι άνθρωποι εκείνοι, οι οποίοι δεν εγνωρίζοντο μεταξύ των, ένόμισαν, ότι απέτελει μέλος της αναχωρούσης κοίκογενείας των άποικων.

— Βάμος! διατάξην ο κολωνιζακτόρ, άμα είδε τους ανθρώπους του μαζεμένους.

Και ο μικρός ήμιλος εξέκίνησεν. Ούτως ο Ραούλ, χωρίς καμίαν δυσκολίαν, επέρασε την απηγορευμένην έξόδον και διηκούθη μετά των άλλων προς τον Σταθμόν του Ρετίρο, όπου θα επαιρναν το τραίνον. Καθ' όδον έσυλλογίζετο:

«Από το Σταθμό, θα το σκάσω!» Πραγματικώς, μόλις έφθασαν εις την αίθουσαν της άναμονής, ήκω ο κολωνιζακτόρ έπήγαγεν εις την θυρίδα διά να του επιθεωρήσουν τα είσιτήρια των άποικων, ο μικρός ήμπερσεν εύκολώτατα ναπομακρυνθή από τους προσωρινούς του συντρόφους και να επιστρέψη εις την θύραν.

Από εκεί, κρατών πάντοτε την βαλίτζαν και τον σάκκον του, έξήλθε θριαμβευτικώς, χωρίς να τον προσέξη κανείς.

Ήτο ελεύθερος! (*) Ούτε Ξενοδογείον πλέον, ούτε σενιόρ Λοπέζ. Μόνος, θα έκοιμην εις το έξής, ότι ήθελε. Η άληθινή ζωή των περιπετειών τώρα ήρχιζε διά τον Ραούλ Δελακούρ.

Τέλος του Πρώτου Μέρους

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' Η ΧΡΥΣΗ ΖΩΝΗ

Μόλις ευρέθη μόνος, ελεύθερος, απηλλαγμένος από την επιτήρησιν των πρακτόρων της Μεταναστεύσεως, ο Ραούλ, φυσικά, εκέφθη να ετοιμασθή, να όπλισθή διά την νέαν ζωήν, που θα ήρχιζε.

Το τραίμ, εις το όποιον έπήδησε τυχαίως, άμα έξήλθεν από τον Σταθμόν του Ρετίρο, ήκολούθει το Παζέρο ντε Γζούλιο και τον ώδήγησεν άκριβώς πρό των πρωτηριών εκείνων, που του έκοιμαν τόσην εντύπωσιν κατά τον άπογευματινόν του περίπατον.

Μόλις είδε τας άψίδας, ήθέλησε να κατέλθη από το τραίμ. Άλλ' εύθύς παρουσιάσθη ή πρώτη δυσκολία. Ο υπάλληλος, άμα τον είδε που έσπικώθη, τον έπλησίασε και τώ έζήτησεν Ισπανιστί το αντίτιμον της θέσεώς του.

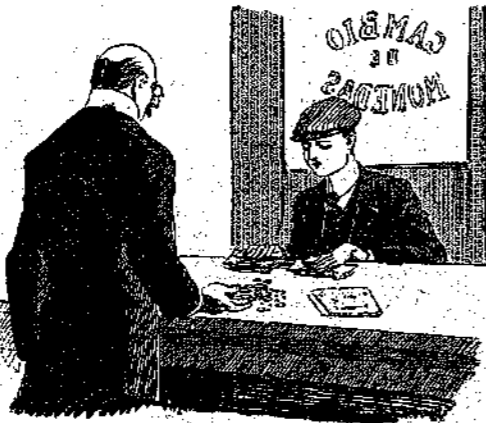
Ο Ραούλ ένόησε μόνον από τα νεύματα και έβγαλεν από την τσέπην του ένα νόμισμα γαλλικόν. Ο υπάλληλος

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου σελ. 110.

όμως, άφου το ένύπταζε περιφρονητικώς, το επέστρεψε, λέγων, ότι ήθελε να πληρωθή με άργεντινόν νόμισμα. Ο Ραούλ δεν είχεν ούτε χάρτινα πέζοσ ούτε νικέλινα τσένταβος. Ο διάλογος μεταξύ του υπαλλήλου, ο οποίος άμιλούσεν Ισπανικά, και του νέου, ο οποίος δεν έννοούσεν ούτε λέξιν, παρετεινέτο και καθ' όλον αυτό το διάστημα το τραίμ έπέτεκετο. Δι' αυτό έννας βιαστικώς επεβάτης έθεσε τέλος εις το επευπόδιον, δίδων εις τον ώδηγόν από την τσέπην του δέκα τσένταβος και λέγων:

— Άχόρα βάμος!

Μειδιών ο υπάλληλος, ένευσεν εις τον Ραούλ, ότι ήμπορούσε να κατέλθη, ο δε μικρός μας φίλος, άν και κάπως έντροπισσάμενος, άπέρθυε νεύμα εύχαριστίας προς τον άνθρωπον, ο οποίος έπληρώσε δι' αυτόν, επήρε της βαλίτζας του από τον έξώστην κ' έπήδησε κάτω.

«Τώ έδωσε μίαν δέσμην χαρτιών και μίαν δράκμ νουμισμάτων...» (Σελ. 118, στ. β')

Άμέσως εισήλθεν υπό τας φωτεινάς άψίδας και άνεψρε τας μοιχαϊά που έπαιλούσαν ζώνας και όπλα. Δεν έτόλμησεν όμως να προχωρήσθ, διότι το έπιπόδιον του τραίμ τον είχε διδάξθ, ότι ήτο ανάγκη να έφοδιασθή με χρήματα του τόπου. Ευτυχώς ανεκάλυψε γρήγορα ένα μαγαζάκι, γεμάτον χαρτονομίσματα παντός είδους και νομίσματα χρυσά. Ήτο άργυρομαγειόν. Η έπιγραφή του εις όλας τας γλώσσας, το έλεγε και γαλλικά. Ο Ραούλ, άδιστακτικώς πλέον, εισήλθεν.

Χωρίς να όμολήσθ, απέσπασε και απέθεσεν επί της τραπέζης του άργυρομαγειού δύο από τα ένκατοστάρικα, που ήσαν ραμμένα εις την ζώνην του πανταλονιού του. Και άμέσως ο άργυρομαγειός τώ έδωσε μίαν δέσμην λερωμένων χαρτιών και μίαν δράκμ νουμισμάτων. Ο Ραούλ, χωρίς να τα μετρήσθ, — μήπως ήξευρε κρύβω; — έχασεν εις την τσέπην του αυτά τα χρήματα

και έξήλθεν, άφινων κατευχαριστημένον τον κατεργάρον άργυρομαγειόν, ο οποίος είχε κερδίση από αυτό το άλλαγμα τουλάχιστον δέκα πιάστρα.

Το βραχόν τραγουδι ένός κινηματογράφου, τοποθετημένου παρά την θύραν ένός μαγαζιού, είλκυεν όλους τους διαβάτας. Ο Ραούλ εισήλθεν εις αυτό και έδειξε με το δάκτυλον μίαν θαυμασίαν ζώνην, απομιμουμένην δέρμα τίγρεως και έχουσαν πολυάριθμα θυλάκια, εκτός των θέσεων διά το ρεβόλβερ και τώ μαχαίρι.

Ο έμπορος τού την έδωσε και κατόπιν ήρχισε να παρατάσθ εμπρός του διάφορων ειδών πράγματα, δακτυλίδια, ώρολόγια, φουλάκια έγχρώρια και όπλα.

Ο μικρός μας φίλος υπέκυψεν εις τον πειρασμόν. Εξιάλεξεν ένα κελώριον, γυαλιστερόν μαχαίρι και το έβαλεν άμέσως εις την θέσιν της ζώνης του. Δεν έτόλμησε να φθάσθ και ως ένα ρεβόλβερ εύχαριστικώς όμως έδέχθη ένα ζευγάρι μπότες. Πώς ήμπορούσε να ζήσθ εις την Άμερικην χωρίς μπότες; Δεν αξίσε βέβαια τον κόπον να κάμθ ένα τόσων μακρυνόν ταξείδι, διά να μείνθ με το ίδιον γελόν πανταλόν, με το όποιον έκαμνε κάθε Κυριακήν τον περίπατόν του εις το Σανλί...

Άμέσως έφόρεσε της μπότες. Ήσαν όλίγον ύψηλα διά το άνάστημά του, το δέρμα των όμως, κίτρινον προς το άργυρόχρουν, τώ άρεσε πάρα πολύ.

Μετά τούτο άπεκοιήθη σταθερώς όλα όσα έξήκολούθει να τώ προτεινθ ο έμπορος, μολοντί ένα πόντισο τον έσκανάλλισεν άπειρώς. Είναι το πόντισο είδος μανδύου από μονοκόμματον ύφανση με κρόσσια γύρω και με μίαν τρύπαν εις το μέσον, από την όποιαν το φορεί κανείς περνών το κεφάλι του.

Είχε την δύναμιν ναρίσθ το πόντισο και, διά να πληρώσθ τον έμπορον, έρριψεν εις το πραξί όσα χαρτονομίσματα είχεν. Ο έμπορος έπήρεν όσα ήθελε, και ο Ραούλ έφύλαξε το υπόλοιπον εις την περιφρηον ζώνην. Κατόπιν έξήλθε, κτυπών επί του πεζοδρομίου τα τακούνια των ύψηλών του ύποδημάτων, που έστίλθον, όπως ή ζώνη, κατακαίνουργα.

Εις την άγνωστον πόλιν.

Ο Ραούλ, μεθ' όλα τα ώραία πράγματα που έδλεπεν εκεί, απέφασισε να επισκεφθ άλλην συνοικίαν της πόλεως. Επέρασε λοιπόν, χωρίς να εισέλθθ, από τα πολυπληθή εστιατόρια, τα όποια εξέθεταν εις τας θύρας των διάφορων ειδών (έθνηκά) φαγητά, ένθ-

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ

Άγαπητοί μου,

ΑΠΑ τον φίλον μας Φάωνα, ή Θρησκεία — πάλη ή Θρησκεία, — είναι καλή, άλλ' έχει το μικρόν ελάττωμα να... αντίφαση! Μου το γράφει εις μίαν σημν ήν επιστολήν που μου έστειλε και ίδου

πώς εξάγει το συμπέραμά του: Ο Θεός, λέγουν, είναι πανάγαθος, παντοδύναμος και παντογνώστης. Άλλ' όταν γεννάται ένας άνθρωπος, ο Θεός, ως παντογνώστης, γνωρίζει, ότι θα γίνθ π. χ. κακούργος. Ως πανάγαθος, θα έπρεπε να τον λυπηθθ, και ως παντοδύναμος, θα ήμπορούσε να τον κάμθ καλόν. Δεν το κάμνει όμως. Και τον άφινει να τελειώσθ εις την φυλακήν ή εις την λαμητήριον. Άρα ο Θεός στερείται μιάς των τριών ιδιοτήτων που είπαμεν. Και άλλο ζήτημα: Διά να γνωρίζθ ο Θεός εκ των προτέρων τί θα γίνθ κάθε άνθρωπος, σημαίνει, ότι τούτο είναι ώρισμένον, πεπωμένον. Υφισταμένου όμως ούτω του πεπρωμένου, δεν υπάρχει κατάλογισμός των πράξεων, διότι ο άνθρωπος δεν είναι ελεύθερος, δεσμεύεται υπ' αυτού. Άρα ο κακός δεν πρέπει να τιμωρήται.

Αυτάς τας αντίρρήσεις έχει ο Φάων. Άλλά δεν έπιμείνει. Άπεναντίας υποπτεύεται, ότι είμπορεί να πλανάται και με παρακαλεί να τον εξαγάγθ από την πλάνην του. Και βεβαιώτατα πλανάται: όπως πολλοί άνθρωποι που βασανίζονται με τέτοιους συλλογισμούς. Διότι δεν είναι παρά σφίγματα. Άν θέλετε μάλιστα λογοπαίγνια.

Διότι οι άνθρωποι αυτοί παίζουν με τας λέξεις: «Πάν ό,τι λέγω, εξέρχεται εκ του στόματός μου. Άμαζαν λέγω. Άρα άμαζα εξέρχεται εκ του στόματός μου». Είδατε ποτε άμαζαν να εξέρχεται από το στόμα ανθρώπου όπως από μίαν πόρτ-κασέερ; Είς τέτοιους παραλογισμούς φθάνει κανείς, όταν στηρίζεται εις τας λέξεις. Άλλά αι λέξεις δεν είναι αριθμοί, διά να πούμε 5 και 3 ίσον 8, πλην 2 ίσον 6. Άν κάμωμεν έτσι με τας λέξεις, αλλοίμονον! κινδυνεύομεν να φθασώμεν... Λογικώτατα εις το συμπέρασμα, ότι ο άνθρωπος δεν είναι ελεύθερος να εκλέξθ μεταξύ του Καλού και του Κακού και ότι ο κακός δεν πρέπει να τιμωρήται!

Άρα άμαζα εξέρχεται εκ του στόματός μου. Είδατε ποτε άμαζαν να εξέρχεται από το στόμα ανθρώπου όπως από μίαν πόρτ-κασέερ; Είς τέτοιους παραλογισμούς φθάνει κανείς, όταν στηρίζεται εις τας λέξεις. Άλλά αι λέξεις δεν είναι αριθμοί, διά να πούμε 5 και 3 ίσον 8, πλην 2 ίσον 6. Άν κάμωμεν έτσι με τας λέξεις, αλλοίμονον! κινδυνεύομεν να φθασώμεν... Λογικώτατα εις το συμπέρασμα, ότι ο άνθρωπος δεν είναι ελεύθερος να εκλέξθ μεταξύ του Καλού και του Κακού και ότι ο κακός δεν πρέπει να τιμωρήται!

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΚΑΒΟΥΡΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΨΑΡΙΑ

Δεν του κάδουρα δυό φάρια; — άνάσιέ μας τὰ παδάρια. Και να ήθξ... πώς περπατούγες στη στεριά, και πώς... — Πετούγες,

Θα μου είπητε! Τὰ ψαράκια, βλέπεις, έχουνε... φτεράκια! Μά, όρρωσ, πώς πρέπει ακόμα... Λαιμό νάγεςτε, και στόμα. Του πουλιού και της καδούρας Κε' όμι γνώσι... άνεμοδούρας! (Κατά τὸ Ἄγγλικόν) Σπένσερ 1915. ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΗΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΙΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Τὸ σκότος ἠνόνθησε τὰ σχέδια τοῦ ἀξιωματικοῦ Οὐάτσων, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ περικυλώσῃ διὰ τῶν ἀνδρῶν του τὴν οἰκίαν, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν οἱ κρυπτόμενοι.

Πρὸς στιγμὴν μάλιστα ἐφοβήθησαν οἱ ἀστυνομικοὶ, μήπως οἱ κακούργοι εἶχον ἐγκαταλείψῃ ἐκεῖνο τὸ ἀστυλιον τὸσον ἡ οἰκία ἦτο ἡσυχος καὶ ἐφαίνετο ἀκατοκήτος.

Ἀλλὰ μόλις ἐκτύπησαν τὴν θύραν, ἠκούσθη πυροβολισμὸς καὶ τὸ κασκέτον ἐνὸς πόλιωμον ἐρρηγνύθη ἀπὸ σφαίραν.

Ἀμέσως ὁ ἀξιωματικὸς, φειδόμενος τῶν ἀνδρῶν του καὶ θέλων νὰποφύγῃ, ὅσον ἦτο δυνατόν, τὴν βίαν, ἐκάλεσε τοὺς ἀοράτους πυροβολητὰς νὰ παραδοθῶν.

Ἄλλοι δύο πυροβολισμοὶ τῷ ἀπεκρίθησαν.

Τότε ὁ Οὐάτσων διάταξεν ἔφοδον

Καὶ ὁ νέος εἰδείξε μὲ τὴν καπνίζουσαν ἀκόμη κάνην τοῦ ρεβόλβερ του ἐν δωμάτιον, τοῦ ὁποῖου ἡ θύρα, τρυπημένη ὡς τυφεκίθρα, ἐπροστάτευε τοὺς κακούργους.

— Πᾶμε λοιπὸν μαζί, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς σκοπεύσατε καλά καὶ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ!

Μὲ μίαν δυνατὴν σπρωξιάν ὁ Οὐάτσων ἐξεβίωσε τὴν θύραν, καὶ οἱ δύο ἦρωες εἰσέβαλον εἰς τὸ κρησφύγετον.

Χάλασμα σφαιρῶν τοὺς ὑπέδεχθη. Καὶ σχεδὸν συγχρόνως ὁ Οὐάτσων ἐξέβαλε κραυγὴν καὶ ἔπεσεν ἀνάσκελα, πληγωθεὶς θανάσιμος.

Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, ὃν καὶ ἠσθάνθη ἕνα δυνατόν κάσιμον εἰς τὸν ὄμον, ἠμπόρσεν νὰδειάσῃ τὸ ρεβόλβερ του ἐναντίον τῶν δύο κλεπτῶν. Τοὺς διέκρινεν ἀμυδρῶς μέσα εἰς σύννεφον καπνοῦ, ἐξηλωμένους ὀπισθεν ἐνὸς στραύματος, τὸ ὁποῖον τοῖς ἐχρησίμευεν ὡς ἀσπίς.

Ἄμα διελύθη ὁ καπνὸς, εἶδε τὸν Σωσίαν του, τὸν φοβερόν «Ρ», ὁ ὁποῖος τὸν ἐσκόπευεν ἀπαθῶς, μὲ μοχθηρὸν

ἦν στιγμὴν οἱ πόλιωμον εἰσέρχοντο εἰς τὸ δωμάτιον, τὸν εἶδαν νὰ πηδᾷ καὶ νὰ διασκελλίξῃ τὸ παράθυρον, σφίγγων ἐπὶ τοῦ στήθους του ἀγρίως τὴν μαύρην κασσετίναν.

Σχεδὸν συγχρόνως, ὁ Μωρίς κατώρθωσε νὰπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἄλλου, καὶ ἐνῷ οἱ ἀστυφύλακες κατεγίνοντο νὰ συλλάβουν αὐτὸν καὶ νὰ περιποιηθῶν τὸν δυστυχῆ Οὐάτσων, ἀνερριχθῆν εἰς τὸ παράθυρον καὶ δρμησεν ἐκείθεν εἰς καταδιώξιν τοῦ φυγάδος.

Τὸ παράθυρον ἦτο φεγγίτης, διὰ τοῦ ἡπιοῦ ἐβγαίνε κανεὶς εἰς τὴν στέγην. Ἄλλ' ἐπειδὴ, ὡς εἴπαμεν, ἡ οἰκία ἦτο ἀπαμεινωμένη, δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ διαφύγῃ ὁ κλέπτης περὶ τὴν στέγην γειτονικήν. Ἐκεῖ-πάνω λοιπὸν, εἰς τὰ σκοτεινά, θὰ συνήπτετο ἡ τελικὴ πάλη, μονομαχία μεταξὺ Ζιλλάρ καὶ «Ρ», ἀπὸ τὴν ὁποῖαν θὰ ἐξήρχετο νικητὴς ὁ ἱκανώτερος.

Ἐπιλαμένους πάντοτε μὲ τὸ ρεβόλβερ του, ὁ ἦρωας μας ἐσύρετο ἐπὶ τῆς στέγης, κρυπτόμενος ὅσον ἠμποροῦσε, δι-

καὶ οἱ ἀστυφύλακες ὄρμησαν γυνώσιως ἐναντίον τῆς οἰκίας.

Ἄλλ' ἡ θύρα ἦτο τότε καλὰ ἐχυρωμένη, ὥστε ἔχασαν καλύτερον καιρὸν εἰς νὰ εἰσχωρήσων εἰς τὸ εσωτερικόν. Τὸ κατώρθωσαν ἐν ταῦτοις καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἤρχισεν ἡ ἀληθινὴ μάχη.

Μὲ τὸ ρεβόλβερ εἰς τὸ χερὶ ὁ Μωρίς Ζιλλάρ εἰσῆλθεν ἐκ τῶν πρώτων καὶ ἀνέβη τὴν κλίμακα παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ Οὐάτσων, ἀψηφῶν τὰς σφαίρας, ποὺ ἐσφύριζαν εἰς ταῦτιά του.

Ὅταν ἐβίβασεν εἰς τὸ πρῶτον καὶ μόνον πάτωμα τοῦ δίκλιου, οἱ πυροβολισμοὶ ἔπαυσαν πρὸς στιγμὴν καὶ ὁ Οὐάτσων ἠμπόρσεν νὰ φωνάξῃ εἰς τὸν Μωρίς:

— Μείνετε ἐδῶ σείς! μὴν ἐκθάτετε τὴ ζωὴ σας περυσότερον. Ἀρίστε με μένα νὰ περῶσω μπροστὰ!

— Νὰ μείνῃ ἐδῶ; διαμαρτυρήθῃ ὁ γενναῖος Μωρίς. Τί λέτε; Ἀπειρηγίας θὰ σᾶς παρακαλέσω, νὰ μὲ ἀρίστετε νὰ μῶν πρῶτος εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον.

μειδιάμα. Ὁ Μωρίς τὸν ἐσκόπευσεν ἐπίσης καὶ οἱ δύο πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν παύτοχρόνως.

Ἡ σφαῖρα ἐπέρασε τῶσον πλησίον τῆς παρεῖας τοῦ νεαροῦ ν τ ε κ τ ι θ, ὥστε τοῦ ἐφάνη, ὅτι κάποιος τὸν ἐμπάττασε. Ὁ «Ρ» ἐν ταῦτοις δὲν ἐφάνετο πληρωμένος. Ἐβόμωσε διὰ τὴν ἀστοχίαν του, ἔρριψε χάμω τὸ ἀδειον ρεβόλβερ του καὶ ἐσκύψε γρήγορα ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Οὐάτσων, διὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὸ στρατιωτικὸν πιστόλι του, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσεν ἀκόμη εἰς τὸ νεκρωμένον του χερὶ.

Ἄλλ' ὁ Μωρίς δὲν τοῦ ἄφισε καιρὸν. Μὲ μίαν γροθιάν ἀνέτρεψε τὸν κλέπτην καὶ ἔπεσεν ἐπάνω του.

Ὁ ἄλλος ἔμως, ὁ συνένοχος, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς μάχης, ἔκαμνε τὸν φόβον, διὰ νὰ γλυτώσῃ, βλέπων τώρα, ὅτι κάθε ἐλπίς ἐχάσθη, ἐπέπεσεν ἐκ τῶν ὀπισθεν ἐναντίον τοῦ Μωρίς Ζιλλάρ καὶ τὸν ἀνέτρεψεν ἐπὶ τοῦ πατώματος.

Ἐλευθερωθεὶς, ὁ «Ρ» ἐστηκώθη ὀρθος μ' εὐκνησίαν κίλευρον, καὶ κα-

τε, κατὰ κακὴν τύχην, ἡ σελήνη τοῦ ἐσκαπέζετο ὡς τώρα ἀπὸ πυκνὰ σύννεφα, ἀπεκαλύφθη.

Ὁ Μωρίς εἶχε διατρέξῃ τὸ ἡμισυ σχεδὸν τῆς στέγης, ὅταν ἐξαφνα, ὅπισω ἀπὸ μίαν καμπυλόχον, ὁ χάλυψ ἐνὸς ρεβόλβερ ἔρριψε μίαν ἀστραπήν.

Ἐκαμην ὁμίεως ἐν κίνημα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐνῷ συγχρόνως ὁ «Ρ» τὸν ἐπυροβόλει... Ἀλλὰ δὲν ἠκούσθη παρὰ μόνον ὁ κρότος τῆς σκανδάλης καὶ μία βλασφημία. Τὸ πιστόλι, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποσπᾶσθαι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ συντρόφου του, ἦτο ἐπίσης ἀδειον. Ὅπως καὶ πρὶν, καὶ τώρα πάλιν εὗρισκετο ἄσπλος!

— Παραδοθῆτε! τοῦ φωνάζει ὁ Μωρίς.

— Ποτέ! ἀποκρίνεται ὁ «Ρ».

— Τότε πάρτε αὐτὰ!

Καὶ ὁ φίλος μας πετᾷ εἰς τὸν ἀντίπαλόν του μίαν χούφταν φωτιάγια.

— Γεμίστε γρήγορα τὸ πιστόλι σας, τοῦ λέγει, καὶ ἐμπρός! Θὰ μετρήσω ὡς τὰ δέκα καὶ θάρξω πῦρ!...

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

Ο ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ

Ποῖος δὲν τὸν εἶδε, αὐτὸς μοναχὰ δὲν θὰ θυμάται τὸ μακαριτὴ τὸ Λογιώτατο, τὸ χωριανὸ μου.

Μὲ τὸ ἀλατίνιο ἀντερί, τὴ μακροῦ γούνα, τὸ πλατὺ ζουνάρι, μὲ τὸ καλαμάρι στὴ μέση καὶ τὸ χοντρὸ σὰν κλειδοπίννακο ὠρολόγι, κλεισμένο μὲ τέτταρις-πέντε θήκες καὶ παραθήκες, αωζουσαν ὁ Λογιώτατος στὲς μέρες μου σὰ σημαδιακὸ ἀπομεινάρι τοῦ κότρου τοῦ πέρασε.

Εἶχε γερῶν δάσκαλος καὶ πρακτικὸς γιαιτρός κι' ὅτ' εἶχε γυρίσῃ ἀπὸ τὴν ξενιτειὰ στὸ σπίτι του, ν' ἀρήσῃ πᾶ τὰ κόκκαλά του στὴν πατρίδα κι' ἀπὸ τὰς δύο αὐτὰς τέχνης του κρατοῦσε σφιχτὰ στὸ μνημονικὸ, σὰ στο Μουσεῖο μὲ τὴ σειρά τους, ὅλα τὰ σύγερμα τοῦ κουβαλοῦσε στὸ δισάκι: τοῦ ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ τῆς Μακεδονίας κι' ἀπὸ κρυωμένο σὲ θερμομαμένο ἕνα σωρὸ βιβλία καὶ φυλλάδες, ἀπὸ τὰ παλῆτὰ τὰ γιαιτροσόφια ὡς τοὶ Οὐδελάντο, κι' ἀπὸ τὸ ψαλτήρι ὡς τὴ Γραμματικὴ τοῦ Γενναδίου.

Ἀπὸ τὴν πολυκαιρισμένην πεῖρά του, δύο ιδέες τοῦ εἶχαν καρφωθῆ στὸ μυαλό του, πὼς οἱ μαγάδες χαλοῦν αὐτὸ πὼ κάνουν οἱ δασκάλοι στὸ σχολεῖο γιὰ τὴν γλώσσα τὴν προγονικὴ, καὶ πὼς τὸ γλυκὸ γάλα ἀπὸ τὴ γίδα ἢ τὴ γελάδα εἶνε πολὺ βλαβερὸ στὸν ἄρρωστο.

Τότε ποῦ ἦμου κι' ἐγὼ ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ Σχολεῖου, δὲν γνωρίζω ἂν ἤξεραν οἱ μαγάδες μας πὼς τῆς κατατρέχε ἔτσι ὁ Λογιώτατος: τοῦτο θυμοῦμαι μοναχὰ πὼς δὲν μᾶς ἄφιναν νὰ τρώμε οὐτ' ἐμεῖς οἱ γεροὶ γλυκὸ γάλα καὶ δὲν πιστεύω νὰ τὰ ἔκαναν ἀπὸ οἰκονομία γιὰ νὰ μὴ παρατοῦμε τὸ ἑυνόγαλο μπροστὰ στὸ γλυκὸ.

Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ Λογιώτατος, ὁ Ἐφορὸς τοῦ Σχολεῖου μας, ποῦ πρῶτα τὸν ἐλεγὰν Δῆμο Ἀναγνώστου, μὰ σὰν ἔγινε δάσκαλος, τὸν φωνάζαν ὕστερα Λογιώτατο, τοῦ ἄρεσε τὸ παρανόμι καὶ τὸ κράτησε.

Δὲν εἶχε καὶ τί ἄλλο νὰ κάνῃ τότες ὁ γέρος, περνούσε τὰς ὄρες του κόπε με τὸ νεοφερμένο γιαιτρὸ τοῦ χωριοῦ μας, σπουδασμένο αὐτὸν ἀπ' τὴν Ἀθήνα, καὶ κόπε λημέριαζε στὸ Σχολεῖο, σὲ μιά πολυθρόνα, κοντὰ στὴ δασκαλοκαθῆδρα.

Στὴν ἀρχὴ, ὁ Λογιώτατος ὅλα τὰ εὗρισκεν ἀνάποδα καὶ μὲ τὸ σπουδαμένο γιαιτρὸ καὶ μὲ τὸ δασκαλὸ μας τὸ Λάρισσο, τοῦ φαίνονταν πὼς ἔπεσε σ' ἕναν καινούργιο κόσμο, σ' ἕναν ἄλλον Πλανήτη.

Ὁ δάσκαλός μας, γεννημένος νὰ

δάσκαλὸς ἔχι παιδιὰ μὰ δασκάλους, εἶχε μάθη μοναχὸς του καὶ τὰ Γερμανικά καὶ μελετοῦσε ὅλους αὐτοὺς ποῦ ἔκαναν τὸ δασκαλῆρι παιδαγωγικὴ ἐπιστήμη, κι' ἦταν ἀπὸ τοὺς πρώτους δασκάλους ποῦ δοκίμασαν ν' ἀνοίξουν ἕναν καινούργιο δρόμο διὰ νὰ ξεφύγουν τὰ Ἑλληνόπαιδια ἀπὸ τὰ ἀνωφελῆτα μαρτύρια καὶ νὰ μὴ στραβώνεται ἄδικα τὸ κορμί, τὸ μυαλὸ καὶ ὁ χαρακτῆρας τους.

Ὁ γιαιτρὸς πάλιν ἐπρόσταζε κάγο ἐκεῖ ποῦ ὁ γέρος ἀπ' ἐκεῖνα τὰ χρόνια, δὲν ἔταζε ζεστὰ, καὶ στὸν ἄρρωστο ποῦ θὰ εἶδε ὁ γέρος μοναχὰ ραντιστὸς ἀπὸ ζυμάρι, ὁ ἄλλος ὁ ἀθεοφόρος διάταζε νὰ μὴν πῆ ὀλιγώτερο ἀπὸ μιά ὀκτὰ γάλα γλυκὸ.

Κ' ἐβλεπε ὁ Λογιώτατος μ' ἀπορία του, πὼς οἱ ἄρρώστες γιαιτρεύονται μὲ τὸ γάλα καὶ τὸν κάγο, καὶ τὰ δασκάλοπαιδια χωρὶς φάλαγγα, χωρὶς βέρλες ἀπὸ κρυνιές, χωρὶς βροχιές ἀκόμα, πηροῦσαν ἀπὸ διὰ-διὰ τὰς σχολικὰς

τάξας, αἰδοῦσάλευτα κίβλας, σὰν νὰ ἦταν κι' αὐτὰς ἀπ' τὰ παιγνίδια τους, ποῦ δὲν τοὺς ἐλείπαν κι' αὐτὰ γιορτη-καθημερινή. Κ' ἔκανε γιὰ ὅλα αὐτὰ τὸ σταυρὸ του.

Μὰ δὲν ἔτραγε καὶ τὸ δίκιο τοῦ δασκάλου μας ὀλοῦσελα.

— Καλὸς δάσκαλος, εἶλεγε στοὺς ἄλλους χωριανούς, μὰ ἔχει τίς λόφες του. Τραβάει πολὺ μπρὸς μὲ τὴν ἀπλή μέθοδο τῆς στοματικῆς ποῦ ἔχει, μὰ τί κατάλαβες; Αὐτὸς δὲν γκρεμίζει αὐτὸ ποῦ χτίζουσι οἱ μαγάδες, αὐτὸς τὸ μιστρίζει, γιὰ νὰ βρατάξῃ καλύτερα. Τὴ γλώσσα ποῦ μιλοῦμε, τὴν ξέρουν ὅλοι, ποῦθε θὰ καταλαβαῖν ὁ ἄλλος πὼς εἶσαι γραμματισμένος; Ἀλήθεια ἔμως, διαβάξῃ ὁ καιμοῖρης, μελετάει αὐτὸς γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ κάθε πρῶτ' ὅταν ταχίζει σὰν τὰ παυλάκια τὸ μάθημα καινομαγειρεμένο καὶ καιλογώνευτο κ' ἔτσι τ' ἀρπάζουν ἀπ' τὸ στόμα του σὰν λουκούμι.

(Ἐπεται συνέχεια) ΑΔΑΜ

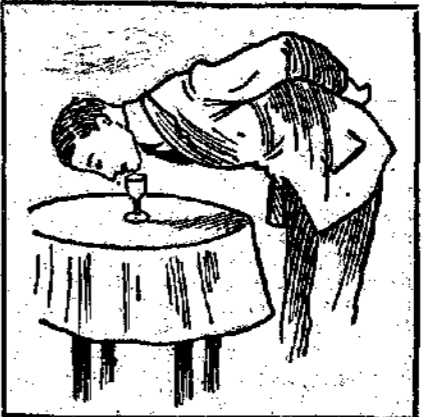
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργη πίπα

Ἡ πίπα αὐτὴ, ἀνήκουσα εἰς ἕνα Γερμανόν, καπνιστὴν μανιώδη, ἔχει τρία φορὶν ἑλλάα. Τοῦτο ἐπιτρέπει εἰς τὸν κάτοχόν της νὰ καπνίξῃ συγχρόνως τρία εἶδη καπνοῦ, χωρὶς νὰ τανακιάσῃ.

Τέχνασμα

Θέσατε ἐπὶ τῆς προπέτης ἕνα ποτήρι τοῦ κρασιοῦ καὶ προσπαθήσατε νὰ τὸ σηκώσετε μὲ τὸ στόμα, χωρὶς νὰ βάλετε διόλου τὰ χέρια σας. Διὰ νὰ τὸ κατορθώσετε, πρέπει νὰ παρῆτε τὸ ποτήρι ἀπὸ τὸ πλεόν μακροῦσμένου γέλου, διότι, ἐν τὸ πάρετε ἐπὶ τὸ πηλα-

ἄστερον χεῖλος, ἡ μύτη σας θὰ σᾶς ἐμποδίσῃ νὰ τὸ σηκώσετε.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Παιγνίον

Ἐστάλη διὰ τοῦ Νεαροῦ Ἐκκατηρέθου

	A	ΛΑ	ΤΡΙ	
ΤΡΑΙ	ΚΑ	ΛΙΣ	ΠΑ	ΝΑΙ
	ΠΟ	ΘΗ	ΜΑ	

Νὰ συναρμολογηθῶν οἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος.

β') Τονόγραφος

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ρουμειλιτάκι

Τὸν τόνον μᾶς μεταχθῆς Ἐὰν ἀναδιδάσῃς Ὁπωρικὸν κοινότηατον Εὐθύς θὰ παρουσιάσῃς.

γ') Δοκὸς τοῦς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀγοῦστου Φόλιας

L* - p**n - d* - m* ch* nt - r* mpi* t* l* - b**ch* - d* - gr**r.

Νὰναγνωσθῇ ἡ παροιμία αὕτη.

Ἀδαιεῖς τοῦ 13ου φύλλου

α.) Ἀπόλλων, Ἡρώτας Ἐρμῆς Ποσειδῶν, Ἡρα, Ἄρτεμις. — β.) Ὁ φελλός. — γ.) Quant un arbre est tombé, tout le monde court aux branches.

Σελις συνηργασίας Συνηδρομητων

ΟΤΙ ΠΡΕΠΕ!

Ήταν Δευτέρα απόγευμα, ή ημέρα που είχαμε άποφασίση κομμάτι δεκαριά παιδιά κ' εγώ να πάμε προς την παραλία κ' εκεί να σηκώσουμε τὸν πελώριο ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τὸς ῥέμας ἐτοιμάσαμε. Ὁ κηρύς προσηνέτω θαιμάσιος γὰρ τῆ δουλειά μας κ' ἐτα ἐκείνο τὸ ἀπόγευμα ἐπιῆγα καταχαρούμενος στὸ σχολεῖο.

θάλασσαν. Σὲ λίγο τὰ δύο ἄραφα χρώματα ἐσυγκρανοῦσαν εἰς τὸ μαῖζο. Τίποτα δὲν διακρίνεται εἰς τὸν ὄριζοντα, παρὰ μόνον ἓνα φαντάσι γ' ἀνάθη καὶ νὰ σβύνῃ εἰνε τὸ φαντάσι τοῦ Πειραιῶς, ποῦ φαίνεται τὰ πλοία νὰ ἐισέρχονται.

ματὰ τῆς. Φαντάζεσαι τὴν χαρὰν μου... Ἡ Μὰμμά ἐφυγε καὶ ἡμεῖς δὲν παίζαμε πὴ, καθήσαμε κοντὰ-κοντὰ καὶ ἀρχίσαμε τὴν κουβέντα. — Πόσον θὰ ἐχωρετο ἡ «Διάπλασις», ἐν ἔβλεπες αὐτὴν τὴν σκηνήν. — Καὶ τί νὰ διδάξαι; — Τί θὰ διδάξαι; τὴν «Διάπλασιν» ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος. — Ναι, μὰ τί σου φαίνεται, κυρία μου, ἔχει πράγματα ποῦ πρέπαι νὰ τὰ διδάξαις διὰ τρεῖς φορές καὶ ἑκάστη, ὅπως κίμνει ἡ ἄντην δια τὰ ποιήματα τοῦ Τέλλου ἄρα. — Ἀπὸ αὐτὰ εἰνε δύσκολα, πρέπαι πολλὲς φορές γὰ νὰ τὰ καταλάβῃ κανεῖς! — Ἐδιαβάσατε εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν ποῦ κίμποις θέλει νὰ σφίξῃ τὸ χέρι του; — Καὶ φτάνει; τί εἰνε νὰ σφίξῃ τὸ χέρι του; — Ἐνε πολύ, θὰ τὸ μάθῃς, θὰν μεγαλώσῃς. — Φαντάσου νὰ τὸν ἐβλέπαμε... εἰνε κοντός, ὑψηλός, ξανθός, μελαχρονός; — Ναι, εἰχαμε μὰ φωτογραφίαν του! — Καὶ λέει ἡ φωτογραφίαν σωστῆ ἀλήθειαν; ἔχει στήμα, βροχή, νὰ καταλάβῃ τὸν ἄνθρωπον; — Ἀλήθεια νὰ τὸν βλέπαμε καλλιτερά. — Νὰ τοῦ ἐλέγουμε νὰ παίξουμε κοτσό.

ΤΟ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ

Ἐπῆρε με πολλή χαρὰ τὸ κάκκινο τὸ πορτοκαλί καὶ με ἀλόγη πο μεγάλη χαρὰ τὸ δάγκισ δ μικρός. Μὰ μόρφασεν ἐμφραστικά κ' ἔλ, εἰπε, τὸ πριχὸ τὸ φρούτο κρημα τοῦ λένε, πῶς ἐτοῦτο εἶν ὁ γλοκύτερος καρπός.

Τὸς πετάχθη ὁ μπαμπὰς: «Βγάλε τῆ φλοῦδα τοῦ κοτσέ μου, καὶ τότε φάγε το καὶ πὲ μου, γλυκὸ ἂν εἰνε ἡ πριχὸ.

Μάθε, παιδί μου, ἀπὸ μικρός, ποτέ σου γνῶμη νὰ μὴ δίνης ποτέ, ποτέ σου νὰ μὴ κρύγῃς ἀπὸ τὸ ξωτηρικὸ.

ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ

— Καὶ σὺ παίζεις τὸν κούτσ, παιδί μου; — Διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὰ μικρὰ μόνον. — Μοῦ θυμίζει κάποι ποῦ με συνεκίνησε προχθές. Ἐκεῖ κάποι εἰς τὴν θάλασσαν, καθὼς ἡμῖν στενωχωρημένη, ἔσυρα μίαν κηρέλια εἰς τὸν ἑξώστην τοῦ ἔνοδοχείου καὶ ἐπάθησα γ' ἀνακινούσι. Ἐβλέπα τὴν θύσαν, θὰν λόγια παιδιῶν μ' ἔτασαν νὰ στρέψω πρὸς τὸ κῆμα ποῦ ἐσπίθεν ἐκεῖ εἰς τὴν βρεγμένην ἀμμουδιά. Ἐνα σωρὸ κοριτσάκια μὲ τὴν γνωστήν σου περιβολὴν τὸν σχολεῖόν μας, κατέβαιναν χωρὶς νὰ χάσουν καιρόν, ἐχάραξαν τὰς γραμμὰς τοῦ κούτσου καὶ ἠσχολοῦντο νὰ βγάλουν τὴν ποδήτην. Ἡ πρώτη ἔμεινε, ἐν καὶ ἐφαίνετο πρῶτος νὰ πῶξῃ, δὲν ἐσχεμάζετο τὰ μάτια ἀπὸ τὸ χαρτὶ, ποῦ εἰδίαζε. Μιὰ ἄλλη τὴν πληθαίνει, ἀνασηκῶναι τὸ χαρτὶ ὀλίγον διὰ νὰ φέρῃ καὶ αὐτὴ μιὰ ματιά, ἐνῶ αἱ ἄλλαι ἀνάμεινον. Τί βλέπω! τὴν «Διάπλασιν». Ἐνε αὐτῆ, τὸ δῆλαμά τῆς, τὸ σχήμα τῆς καὶ τὰ μὲλας διακρινόμενα ἀπὸ τὴν θέσιν μου γράμ-

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ

Ή θάλασσα εἰνε ὀλη ζαφειρένια, καὶ τὸ ἀφρόπλοστο κῆμα κολῶ σιγὰ-σιγὰ καὶ γλῆβει τὸν βράχο ποῦ κάδαμα. Ὁ ἥλιος κίμνει πρὸς τὴν ὄριζοντα καὶ τὰ ὀλίγα σύννεφα ποῦ ὑπάρχουν εἰς τὸν οὐρανόν, φαίνονται σὴν νὰ πεποῖν σάβας, ἀπὸ τῆς ὀκτινῆς τοῦ ἡλίου. Τὶ χάριμα ὀφθαλμοῦν! Ἀπὸ πάνω τὰ σύννεφα κατακόκκινα ἀπὸ τὸν ἥλιο, καὶ ἀπὸ κάτω ἡ θάλασσα ἀπὸ-βερσι ζαφειρένια. Πῶς ταιριάζουν τὰ δύο ὄραφα χρώματα.

Αλληλογραφία τῆς "Διαπλάσεως"

Ἀθῆναι, 38 ὁδοῦ Ἐδριπέδου τὴν 10ην Μαρτίου 1915.

Σὲς συνοστὸ τὸ πρώτον κομματὶ τῆς σημερινῆς Σελίδος Συνηργασίας, ποῦ ἐπιγράφεται «Ὁ,τι πρέπαι». Ἐνε ἀπὸ τὰ σπάνια ποιήματα ὀρεῖα, ὄραυτῶτα μάλοστο, ὅπως σὰς εἶπα καὶ ἄλλοτε, μὸς στέλλουν συχνά. Πρὸς ἡμῶς, ἐξαιρετικῶς καλὰ, μόνον κῆμα-κῆμα. Ἀπ' αὐτὰ εἰνε τὸ σημερινόν. Καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ προσέξῃς. Θέμα, ἔπος, ἐκτοσις, ἰδέα, ὄλα ταιριαστά. Μιὰ σελίς πραγματικῶς ποιητικὴ ἀλλὰ καὶ προγραμτικῶς φιλολογικῆ. Δὲν ἔπαροῦσα ἂν ἔβλεπα ἀπὸ κῆτω τὴν ὑπογραφήν ἑνὸς γνωστοῦ παιδαγωγικοῦ συγγραφέος.

Ανθωμένη Βαρβαμιά

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΜΑΞΕΣ

Ὁ περιήγητος Γάλλος ζωγράφος Δαυὶδ εἶχεν ἐκθέσει ἐν ἀπὸ τὰ ἑραιότερα ἔργα του καὶ εὐρέθῃ ἀνακειμένης μὲ τὸ πλῆθος, τὸ ὄρακον τὸν εἰδικιῶσε. Διέκρινε τότε μεταξὺ αὐτῶ ἓνα ἀνθρώπον, τὸν ὀποιόν ἡ ἐνδυμασία ἐφανέρωσεν ὡς ἀμαξῆ καὶ τοῦ ὄρακον τοῦ ἔπος ἐδεικνύσεν ἀναφάρσκειαν. — Βλέπω, εἶνε δὲν σ' ἀρέσει καθόλου αὐτὸ τὸ ἔργον, τοῦ εἶπε. — Μὰ τὴν πῶσιν μου, ὄχι. — Ἐν τοῦτοις εἰνε ἐν ἀπὸ ἐκεῖνα, πρὸ τῶν ὄρακων ὁ κόσμος σταματᾷ. — Δὲν βλέπω τὸν λόγον. Τί ἡλιθίος αὐτός ὁ ζωγράφος, ὁ ὄποιος ἐσμεν ἐν ἄλλογον, τοῦ ὄρακον τὸ στίμα εἰνε ὄλο γερᾶτο ἀφρόδος καὶ ἐν τοῦτοις δὲν ἔχει χαλινὸ! Ὁ Δαυὶδ ἐσωπῆσεν: ἀλλὰ μόλις ἐκλεῖσε τὸ σαλόνι, ἔσθεσε τὸν ἀφρόν. (Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) Ἐνετιμὸς Δεῶν

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ σχολεῖον: — Τοτό, γιατί δὲν ἐγράφῃς τὴν τιμωρία σου; — Τὴν ἔξασα, δάσκαλε. — Μὰ γιατί νὰ τὴν ἔξασῃς; — Γιά... γὰ νὰ μὴ τὴν γράψω. Ἐστάλη ἔπο τῆς Πρωτοῦς Νίκης Λιμῆν Καλαμῶν. — Τὸ στίτι ποῦ κῆμα δὲν εἰνε καλὸ. Ἐλλῆν Πρόδοκτος. — Γιά ποῖο λόγο; Λιμῆν Καλαμῶν. — Γιατί θανατέναμας ἐς αὐτό, ἀπορρίφθηκα. Ἐστάλη ἔπο τῆς Ἑλλάδος τοῦ Κωνσταντινίου

τὴν ὄρακον ποῦ ἐν ἔπος ἀπὸ τὴν ἡλιθίαν του; Περὶ τῶν. — Τὴν διεύδυσον ποῦ μοῦ ἔρσις δὲν τὴν ἐσῆκῶ κ' ἐγώ. Ἐδιαβάσα με προσοχὴν τὴν ἐπιστολήν σου, γιὰ τῆς Σεμῆλῆς, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ εἶπω. Δὲν εἰμαι καὶ τόσον θεολόγος, διὰ νὰ σοῦ ἐξηγήσω ὄλ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Φοβούμεαι κηλὸα μήπως, ἀπὸ ἄγνοιαν, χωρὶς νὰ θέλω, εἶπω κομμίαν βλασφημίαν. Ἐγὼ ἔνα ἐξέρωμ δὲ ὑπάρχει Θεός καὶ ὅτι τὰ παιδιὰ πρέπαι νὰ Τὸν λατρεύουν, νὰ γιγνώσκουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ νὰ κίμνουν τὸ θέλημά Του. Ὁ λαός, θὰν κηρίται διὰ κανέν εἰκόλον ζήτημα, λέγει: «δὲν θέλει θεολογίαν». Ἐ, τὰ ζητήματά σου ἀθέλων θεολογίαν. Καὶ σοῦ εἶπα, ὅτι ἐγὼ δὲν διαθέτω ἀρετικῆν. Γλυκὸ Ὀνειρον, εἰς τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς Βιβλιοθήκης, τὸν ὄρακον σοῦ ἔστειλα τιμωριολόγον, ὑπάρχουν πλῆθος μωθιστορήματα διὰ χροσίαν. Καὶ εἰνε τὰ μόνα σχεδὸν ποῦ ἔχωμεν εἰς τὴν γλώσσάν μας, κατὰ ἄλληλα ὄλα νὰ διαδύονται τερπνῶς καὶ ἐπωφελῶς ἀπὸ τὴν νεολαίαν. Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, ὁ μετὰ τὸν πρῶτον τὸν ζητοῦντος Μ. Μυστικὸ ἀρεθιμός, ὁ ἐποτός παρηνέσεως, σημαίνει πῶσα τετοιθία ὀφείλει μὲρὸς τῆς στιγμῆς ποῦ τοῦ δημοσιεύεται ἡ νῆα πρότασις. Αὐτὸ γίνεται διὰ δύο λόγους: πρῶτον ὄς ἀκρίβητος εἰνε τὸν ὄρακον, διὰ νὰ στείλῃ τὸ ὀρακίον εἰς: δεύτερον, διὰ νὰ βλέπων ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὄρακον ποῦ εἰνε ἀνταλλαγῆν, ἐν εἰνε ἀπὸ τοὺς ποτακούς ἢ τοὺς καθυστεροῦντας καὶ νὰ κίμνουν τὰ μετῆρα ταν. Ὅσον μικρότερος ὁ ἀρεθιμός, τόσον μεγαλύτερα... ἡ ἐμπεστοσύνη. Ὁ μπαμπὰς μου — μοῦ γράφει ἡ Φούλα — δὲν ἠθέλησε χθές τὸ βράδυ νὰ με πᾶρῃ μαζί του στὸ θέατρο, ἐπειθὴ ἡμῶν ἰδέα ἀδιάρθρητα, γὰ νὰ με γίνω χειρότερος. Ἀλλ' ἀρεθιῶδες γιατί δὲν μ' ἔπῃρε μαζί του στὸ θέατρο... ἀρεθιστῆρα γὰ καλὰ. Θὰ ἐροτήτῃς: πῶς αὐτὸ; Ἄντ' εἰμὸ ἀπαντᾶ τὸ ἐσώκλειστο πρόγραμμάς. Εἰνε τὸ πρόγραμμά μας παρσιτάσεως τῆς «Φοινικῆς Σάντρη» ἀπὸ τὸν ἑτασον Ραζάν-Γαβριηλίδου. Περσιτικὴ τῆς λοιπῶν. Τὴς ἔστειλα καὶ τὸ βραβεῖόν τῆς διὰ νὰ παρηγορηθῇ. Ἐμπορεῖ νὰ ἐγκρινοῦμαι, Μέλλῃ νὰ ὀριαμβεῦτᾷ, καὶ πάλιν νὰ μὴ δημοσιεύεται, διότι τὰ ἐγκρινόμενα Π. Πνεύματα κατ' ἐβδόμηδα εἰνε εἰκόσα, τριάντα, καὶ εἰς αὐτὸν δημοσιεύονται δύο-τρια διὰ κλήρον. Καλῶς πολὺ, διότι αἱ τελευταῖα περὶ ὀρηκτικῆς ἐπιστολαὶ τοῦ κ. Φαιδωνος σοῦ μετέβαλλον ἐκτὸν ἑσφαλιμένον ἰδέας, ποῦ εἶχες τελευταῶς περὶ αὐτῆς. Ἀλλὰ βαναοχτόνε Ἡπειρωτὰ, ἐσημειώσας εἰς τὴν Σαλλογήν σου τὸ πρῶτον ποῦ εἶχες παρσιτέρη. Τὰ κομμάτια ποῦ μοῦ στέλλεις διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. ἀπορριπτοῦνται ἀπλοῦστα διότι δὲν εἰνε καλὰ. Δὲν ἔξερως ἀκόμη τί νὰ γράψῃς καὶ πῶς. Ἀλλ' αὐτὸ νὰ μὴ σὲ ἀπῆλθῃ. Εἶμαι βεβαία ὅτι ἐντός ὀλίγου θὰ μάθῃς. Βλέπω ποῦ εἰνε εἰς τὸ γράμμά σου. Πρέπαι λοιπὸν νὰ γυμνάσεαι, διὰ νὰ ἐξοκολοθηθῇ αὐτῆ ἡ προσοδος εἰς τὰ φθᾶσις τὸ ποδοῖον.

σμένην Βαμβακικῶν πόσον ἐπιδυμῆς νὰ ἰδῆς τὴν ἰδιότητά τῆς καὶ τὰ τὴν ἐροτήσῃ ἂν κατὰγειται ἀπὸ τὴν Κεφάλην. Ἡ Καλλιανέση, λέγον «Ἀποκάλυψιν» ὁ κ. Φαῖδων δὲν ἐννοεῖ ὄρισμένως τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου, ὅτε κομμίαν ἀπὸ τῶς ἄλλας ποῦ ἀναφῆρες. Ἐννοεῖ γενικῶς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ εἰς τὰ φυσικὰ ὄρακον τῶν ἐκλεκτῶν ἀνθρώπων, οἱ ὄποια ὀμύλησαν κατόπιν εἰς τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς ἐροῦσιν. Ὁυτῶ πρέπαι νὰ ἐκλήρητῃ ἡ λέξις γενικῶστα. Νομίζω δὲ εἰς τὴν Ἐπιστολήν ἐκείνην ὄριζεται σαφέστατα. Αὐτῆ ἡ Ἀποκάλυψις, φῶς ἐκ τῶν ἔνδον, θέλα ἐμπνευσεῖς, φῶσις Θεοῦ, — ὄπως θέλεις πᾶ τὴν, — εἰνε βῆσις ὄχι μόνον εἰς τὴν ἰδέαν μας, ἀλλὰ καὶ κάδε ἄλλῃς ὀρηκτικῆς. Μετὰ βαναυτῆς θλίψεως ἀναγγέλλων τὸν θάνατον τοῦ μικροῦ ποῦ φίλον Γεωργίου Ν. Μωραΐτου, τοῦ ἀρεθιῶτου, γνωστοῦ εἰς τὸν κίκλον μας μὲ τὸν γυναιχόν Μπατῆς τοῦ Σαφωνικού. «Δὲν δύναμαι παρὰ νὰ σὰς ἐκφῶσαι τὴν ἀρεκτον ἐγνομοσύνῃν μου — μοῦ γράφει ἡ δυστυχῆς μητέρα — διότι ὑπέροξετε παρήγορος σύντροφος κατὰ τὴν διαρκείαν ποῦ μαριτυρίαν ταν...» Ἦέσο με συνεκίγησε αὐτὸ τὸ γράμμα! Ἐραῖος ἐπιστολῶς. Ἐστειλαν καὶ οἱ ἐξῆς, εἰς τοὺς ὄποιους δὲν ἔχω τόπον νᾶπαντήσω: Περσὴν Νίκη, Θακός Θαλασσολόγος, Καλλιπῆγης Φαιδίας, Δεσκή Πρωτοστῆ, Φάσων, Σημαιοφόρος Ἐλλῆν καὶ Φλοῦστος τοῦ Βοσπόρου.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρινοῦμαι: «Ἐροῦσις Διαθήκη» τοῦ Ἀπόλλωνος. — Μαγευτικὴ νυχτιάς κ.τ.λ. τοῦ Θαλασσοπούλου τοῦ Στόλου. — «Ἀδι- κημένο» καὶ «Χιονοκταῖ» τοῦ Σκληρομένο Ἐλλῆνος. — «Χελιδόνια» τοῦ Κίμα- τοῦ Βοσπόρου. — «Τὸ Στοιχεῖο» τοῦ Σημαιοφόρου Ἐλλῆνος. — «Τρία μεδιάρματα» τοῦ Μέλλοντος Ναυαρχοῦ. — «Τὸ παρσιτικὸ τῆς Γαγγᾶ» τῆς Χρυσάλλδος. — «Τὸ ὄρακον καὶ Ὁποῦ ἔκαστος» τοῦ Πρωτοκτιλήου. — «Τὸ κῆμα τῶν ποῦ τῆς Τελεσίλλας. — «Ὁ Γάκρος» τοῦ Πανελλήνιου Πόδου. — «Τὸ νερὸ ποῦ φαίνεται» τῆς Ὑπερῆς Ἀναλαμῆς. — «Παιδικὴ Ἀντιληψις» τοῦ Ἠρώστων Βαλκανιῶν. — «Ἠλιοβασιλευσὶν» τοῦ Μέλλοντος ὀρηκτικῆς Συμμαχίας. — Μικρὸ διάφορα διαπρῶτον. Ἀπορρίπτονται: Ἄνοητος. — Ὁ Πόλεμος. — Ἄνοητος-ποητήμα. — Ἐσῆν διαδασμα τῶν νέων. — Ἐσῆν ἐροχή. — Ἐροχή (ὄλ' αὐτὰ ἔτεγνα). — Σελλίς Συνηργασίας (ἀκατάλληλον). — Ἄνοητος-πεζοὺν (δὲν ἔχει ψευδῶνμον.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἐσῆν ψευδῶνμον ἐγκρινοῦνται ἡ ἀνασῆσαι ἂν δὲν συνοδευέται ἀπὸ τοῦ δημοῖοντος φ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀνασῆσαι ἔρχονται μᾶρὶ τῆς 30 Νομβρίου 1915. Ὅσα συνοδευόμενα ἀπὸ ἄνημον εἰς ἄρορα, καὶ δὲ ἀπὸ Κ εἰς πορσιτισία Νέα ψευδῶνμονα: Ταναγρῆα, κ. (Ε.Κ.) Δάρσις, ἀ. (Ν. Α.) Δεσβιακὸ Ἀεροκαλ. κ. (Μ. Α.) Πολύμητις Ὀδυσσεύς, ἀ. (Ι. Α.) Ἑλλῆνικὸ Χῶμα, ἀ. (Α. Γ.) Ἀναγεώσις ψευδῶνμονων: Πόδος τοῦ Κωνσταντινίου, ἀ. ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ Μακρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νᾶνταλέξουν: τὸ Γλυκὸ Ὀνειρον (0) με Ἀνθωμένην Βαρβαμιάν. — Ὁ Νεαρός Εὐστακίους (0)

[και όχι Νεαρός Εθέλιος ως εκ παραδρομής ετυμώθη εις τὸ 14ον φλ.] με Καστανὴν Γιαννωτοπούλου, Πριγκιπισσὸν τὸν Δολιχαρίαν, Τέλλον Ἀγρον.—τὸ Ναυτάκι τῆς Ἰου (0) με Τέλλον Ἀγρον, Γενναῖο Εὐζωνάκι, Βόρωνα, Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας, Καλλιτέχνην Φειδίαν.—τὸ Ἐθνικὸν Ὀνειρον (0) με Πανελλήνιον Ἐνωσιν, Ἀτασμένον Ἡλιοβασιλεμα, Κυματίζουσαν Κιναρόλευκον, — ἡ Δαιφροστεφῆς Νίκη (0) με Ἑλλάδα τοῦ Κωνσταντίνου, Αἰσθημα τῆς Πατρίδος, Δοξασημένην Γαλανόλευκην.—ὁ Καραμπουγῆς (0) με Ἑλλάδα τοῦ Κωνσταντίνου, Κυματίζουσαν Κιναρόλευκον, Γενναῖοψυχον Στρατηλάτην.—ὁ Εὐφνης Χίος (0) με Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Τέλλον Ἀγρον, καὶ Πτερωτὴν Νίκην.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀπόλλωνα (ὃν λαμβάνει τὸ φύλλον ἀργότερ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, νὰ παραπονεθῆς εἰς τὸ ταχυδρομείον διότι ὄλων τῶν συνδρομητῶν τὰ φύλλα παραδίδονται συγχρόνως· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας.) Ἑλλάδα τοῦ Κωνσταντίνου (ὁ ὁδηγὸς ἐξηγεῖ πολὺ καλὰ τὰ τοῦ Ἀθροῦ θραβείου· δὲν ἔχω τόπον νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ἐδῶ ἐκτενέστερα.) Κίστρον Κιλαριῶν (καὶ ὁ ἀδελφός σου συνδρομητὸς εἰμπορεῖ νὰ πλῆθὺ μέρους εἰς τὸ ξεσπάθωμα χωριστά.) Μεγάλην Ἑλλάδα (ἔλαβα φωτογραφίαν ἔστειλα.) Ἀγροπυλὸν Φύλλακα (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήγγησεν ἰδιαιτέρως· ἐδιάβασα τὰ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ θησαυροῦ· σὰν μυθιστόρημα.) Μανιατοπούλιαν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα.) Σοφίαν Ν. Κ. (ἤθελα πολὺ νὰ σ' εὐχαριστήσω, ἀλλὰ χωρὶς ψευδώνυμον δὲν ἐπίτρεπεται· εἴνε ὁρος ἀπαράβατος· ὅλοι σοῦ γράφουν εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας) ἔχουν, ὡς βλέπεις, τὸ ψευδώνυμον τῶν) Ναυτοπούλιαν (δὲν τοὺς ἀφίνειν! θέλουν νὰ κάνουν τὸν ἔξοπον.) Βίθ. Π. Δρακ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) Ἀνθισμένην Κερασιῶν (ἔστειλα.) Ἐκπορθήτην τοῦ Μπιζανίου (εἰς πᾶσαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους δύναται τις νὰ ἐγγραφῆ συνδρομητῆς λαμβάνων καὶ τὰ προεκδοθέντα φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους.) Ἦρωα τῶν Βαλκανίων (ἔχει καλῶς) Ἡλιοβασιλεμα (ἔστειλα.) Πηλέα (αἱ λύσεις δεκταί.) Νουσταλίαν (ἔστειλα· εἶδες πῶς περὶ ὁ πονοκέφαλος, ὅταν λαμβάνη κανεὶς τὸ φύλλον μου με μίαν ἀπάντησιν δι' αὐτὸν εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν;...) Ἀημινοπούλιαν (ἔστειλα· τὸ γραμματικὸν σου χαριτωμένο) Ἦρωα τοῦ 1913 (ἔλαβα εὐχαριστῶ) Φροῦσαν Κ. Τρ. (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γωρεμίαν· ἀλλὰ νὰ πάρῃ καὶ ψευδώνυμον διὰ νὰ μὴ φέρῃς, ἀφοῦ εἶσαι ἔτιση ἐνθουσιασμένη.) Ναυτάκι τῆς Δήμου (ἔστειλα· χαριετίματα στὸν ἀδελφὸ σου καὶ περιμένω· καί, τάποτελέματά τῶν Α. Λέξων θὰ δημοσιευθῶν γρήγορα.) Πανελλήνιον Πόθον (ἔστειλα, εὐχαριστῶ· τί νὰ σοῦ κάμω! ὁ κληρὸς ἀκούει;) Δαιφροστεφῆ Στρατηλάτην (πρέπει νὰ δηλώσῃς εἰς τὸ ἐκτὸ ταχυδρομείον τὴν διεύθυνσίν σου, διότι μοῦ ἐπιστρέφει τὰ φύλλα σου ὡς ἀγνώστου.) Ξενοκρατουμένην Κύπρον (ἔστειλα 22ον τόμον· τὸ λάθος τῆς Ἀσκήσεως διορθώθη.) Κυρίαν Δεσμώτιδα (ἔστειλα.) Λαμπρόνια Ἀστέρα (ὀνόματα δὲν λέγω· θέλει εὐδ' νὰ μ' ἐρωτήσῃ κανεὶς ποῖος εἶνε ὁ Λάμπρον Ἀστὴρ καὶ νὰ τὸ πῶ;...) Πολύμητιν Ὀδυσσεά (ἔστειλα.) Μὴ με Ἀρμονίει (ἄχ' αὐτὴ ἡ τριπελιὰ! προσπάθησε λοιπὸν νὰ τὴν ἀποτινάξῃς.) Κῶμα τοῦ Ἰονίου (θὰ σοῦ στέλλω δύο· εὐχαριστῶ) Φιλόκαλον Ἑλληνίδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.) Ἑλληνικὴν Καρδίαν (σοῦ πρέπει νὰ τὴν εἰδοποιήσῃς.) Ρουμελιωτάκι (συμβαίνει καμμιά φορά, ἀπὸ ἑλλειψίν χώρου.) Εὐζωνάκι (ἔστειλα διὰ τοὺς τρεῖς

νέους κ' εὐχαριστῶ) Ἦρωα τοῦ Σουλίου (ἔστειλα.) Ἀητήτρον Εὐζωνον (διὰ ταχυδρ: ἐπιταγῆς νὰ στέλλῃς τὰ χρήματα, διὰ νὰ μὴ χάνωνται ποτε.) Εὐφνῆ Χίον κτλ. κτλ.
 Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10ην Μαρτίου, θάπαντῆσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταί μέχρι τῆς 10ης Μαΐου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

173. Δεξιόγραφος

Πηδῶ,—λέγει,—τὸ πρῶτόν μου,
 Τὸ ἄλλο μου εἶνε λεῖον.
 Χωρὶς ἐμὲ, ἀδύνατον
 Νὰ ταξιδεύσῃ πλοῖον.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Παιγνιολογίας τῶν Δολιχαρίων

174. Συλληβογόμφος

Ἀρχαία γυνή, ἤτις εἰς ὕδαλλον καθῶν
 Κατέστη αὐτοῦργος ἀγρίου δράματος,
 Ἐπαναζῆ διὰ δύο φθόγγων μουσικῶν
 Συνηνωμένον μεθ' ἑνὸς ἀκόμη γράμματός.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Μαγισμένου Ρόδου

175. Αναγραμματιμὸς

Προῖόν φωτοῦ ἢ δένδρον
 Ἄν τὸ ἀναγραμματίσῃς,
 Ἐνα ζῶον ἐκ τῶν ἀγρίων
 Στὴ στιγμῇ ὅς σιναντήσῃς.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Παιγνιολογίας Νεραϊδοῦλας

176. Κεκομμένον καὶ Ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον

1. — Τὸ κακὸν στόμα δαγκάνει.
2. — Τὰ Μέδοντος βουλευμᾶτα σεβαστά.
3. — Ἡ κινήν μᾶς προφυλάττει ἀπὸ τοὺς πυρετούς.
4. — Εἰς ἀναμάρτητος, ὁ Θεός.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Ἑλληδογράφου Κιναρολεύκου

177—179. Συμπληρώσεις φράσεων.

- 1.) Ὅπου — πολλοὶ — ἀργεῖ — ξεμερῶσθ.
- 2.) Διπλοῦν — οἱ — γράμματα.
- 3.) — μεταιστηῶν — πάντα —

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Γενναιωμένου Στρατηλάτου

180—185. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματός ἐκδοτῆς τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἀνεῦ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Θήρα, Χάρος. Ἄρτα, δᾶς, δόλος, κόρος.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Ροδοδάφνης

186. Δεξιόγραφία

Νὰ εὐρεθῆς λέξεις, οὐσιαστικὸν θηλυκόν, με 7 γράμματα, εἰς ὧν τὰ 5 νὰ εἶνε σύμφωνα.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Πηλέως

187. Ἀκροστιχὴς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικὰ τῶν ἀποτελοῦν πτηνόν:

μακρῶν, στεγνός, δύσκολον, μέσος, χαρά, ἀδύνατος, λαμβάνω.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Τριφυμίας

188. Φωνηεντόλιπον

* - π - ρμ - * - π - ρμ

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Δοξαμένου Ρήνου

189. Γεῖφος

Μῦς ἦτοι ν' οἶοί σὺν.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Ὠραίας Ρόδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 62
 542. Κροῖσος (Κρής, σός).—543. Φαλκός (φᾶ, Κῶς).—544. Σουδά—Σουδᾶ.—545—548.
 1. Κρόνος (ΣΟΝ ΟΡΚΟΝ...) 2. Αἰόλος (ἤμας ΟΔΟΙ Ἀνήκομεν...) 3. Ἀστέρης (εἰκοΣΙ ΜΕΤΡΑ.) 4. Ἐστία (ΧΑΙ ΤΣΕΥΟΙ.)
 —549. ΠΥΡΑΜΙΣ (Πέρας, Ὑψος, Ρίζα, Ἀδυναμία, Μέρος, Ἴσος, Σῶμα).—550. Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον.—551. Ἡ καλὴ ἡμέρα φαίνεται ἀπὸ τὸ πρῶτο. (Οἱ καλοὶ—ἡ μερ- φενετ—ε ἀπὸ τὸ—πρὸ.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
 ὅσον αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 4—10 Μαρτίου

ΑΘΗΝΩΝ: Σπ. Α. Μήσος, Γ. Α. Δελγηγιάννης, Γ. Β. Κουλουβάκης, Θεοδόσ. Καραβέλλου, Δημ. Κόρος, Αἰμίαν Ἀσπὴ, Μαγ. Κοσμητάτος, Ἰωάννη Σ. Κοσμητάτου, Ἐπ. Μ. Σακελαρόπουλος, Νίκος Γ. Κρητικός, Ἀλέξανδρος ὁ Μικεδών, Γ. Χ. Πουλόκος, Ἰωάννη Χ. Πουλόκου, Πέτρος Α. Παναγός, Κωνστ. Π. Μπαρδῆς, Ρουμελιωτάκι, Ἀλ. Π. Γιάνναρος, Ἀσπασία Ἀ. Πυλαριῶν, Στ. Π. Φαναγιᾶς, Δευκὴ Περιστέρη, Μέλλων Ναυάρχος, Ἰάσκινα Π. Ρομποπούλου, Γιάν. Σ. Χαράμης, Ἀθανασία Ράλλη, Πέτρος τοῦ Κωνσταντίνου, Σιλαβαίμηνος Ἑλλην, Ἰω. Ν. Πλατσῆς, Φ. Ι. Παναγιῶτης, Α. Σ. Αἰάρος, Ἀνδρέα, Γ. Χ. Παπαδόπουλος Ἰφ. Χατζηερμιανού, Π. Χ. Μπαγδάρος, Ι. Βραχιώτης, Μαρία Γεώργια, Μιχαὴς Ζαγοράς, Αε. Ν. Παναγιώτοπουλος, Ἀγ. Α. Βραχιώτης.
 ΑΡΓΙΝΙΟΥ: Ἦρωα τοῦ Σουλίου.
 ΒΟΛΟΥ: Ἐνθουσιώδης Ἑλλην, Δημ. Θεοδότῆς, Ἀννούλα Στ. Σπανοδάκη, Ἰσαὰκ Σ. Δεβῆς, Ἀργύρη Κ. Ανυαδοπούλου.
 ΒΕΛΚΑΣ: Ἀημινοπούλιαν.
 ΓΥΘΕΙΟΥ: Ἀμ. Δασκαλάκη, Στ. Οἰκονομάκος, ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΗΣ: Χ. Ν. Δάρος.
 ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἰω. Α. Μερκάντης.
 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Π. Σ. Μπαρνηδάκης, Χουσαλῆς, Ἄννα Σαζηνί.
 ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Λέων Ἐμμ. Λεῦ, Ἰωσήφ Χ. Λεῦ, Ἰωάνη Β. Ἀλεκαλά.
 ΚΑΡΑΪΣΣΗΣ: Θεοπούλα Κ. Τριαντάκη.
 ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Μαρία Κ. Καυβίσα.
 ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δαιφροστεφῆς Βασιλεῖς.
 ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Ἐνδοξο Μισολογγιτάκι.
 ΠΑΤΡΩΝ: Σπ. Α. Κουτσουπίδης, Πατρινοῦ Ναυτοπούλου, Γ. Γ. Μαρκεῖος, Β. Ζ. Πουλοπούλου, Σπ. Ἀθ. Στουμπούλης, Φίλ. Γ. Διαμαντοπούλου, Ναστ. Ι. Βασιλοπούλου, Νικ. Ι. Χριστοπούλου, Γεωρ. Χ. Ἀντωνόπουλος, Παναγ. Τραβέλλας, Ἰω. Γ. Τράβας, Ι. Χρ. Παπασαβάντου.
 ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἄνδρ. Β. Κόκκας.
 ΧΙΟΥ: Ἀνακτορὴν Δένδρ, Νικ. Μαρκεῖος, Θσμ. Σαρίνας, Γιαννῆ Χιουτοπούλα, Δημ. Γ. Καναβούτης, Σταμ. Ι. Θεολοδῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐβδωμάτων τὴν λύσιν τὰ δυνάματα ἐπέβησαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐληφθήσαν οἱ ἔξης τοῖς: Π. Χ. ΜΠΕΝΑΡΑΟΣ ἐν Ἀθήναις, ΦΡΟΣΟΥΑ Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΚΗ ἐν Καρδίτῃ, καὶ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΟΣ ἐν Τριτάλει, οἱ ὅποιοι καὶ ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου.

ἘΨΑΔΑ ΔΙΑΠΛΑΣΤΩΣ,
 Οἱ ἔχοντες ἑλλητὴν τὸν τίμιον τοῦ 1914 ἔνεκεν ἐπιτυχίας ἢ καταστροφῆς φύλλον, καὶ ἐπιθυμούντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσων τὸ τευχέτερον τὰ φυλλάδια, τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστελλόντες μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτά τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὴν καταρτισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1914, ὄλιγα χωριστὰ φυλλάδια θὰ περισσεύσουν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.